

плачътъ не помага нищо! . . . Не стига ли, гдѣто плаче дѣтето, па и ти Недѣй, недѣй плака!.

— Ехъ, синко, може ли да се не плаче Да знаешъ какво ни сториха проклетитѣ турци... Една заранъ дворътъ ни се напълни съ турски заптии . . . дошле да търсятъ пушки; като не можаха да намѣрятъ, грабнаха мъжа ми, запалиха къщата и азъ едва избѣгахъ съ дѣтенцето си . . . Охъ, горкото, кой знае да ли ще оживѣе! . . . и тя дълбоко захълца и заплака.

А снѣгътъ продължаваше все така да вали и навѣва. Небе, земя — всичко бѣ слѣто въ едно и образуваше нѣщо смѣсено, грозно . . . Близу се чуваше виенето на изгладнѣли, освирѣпѣли вълци . . . Страшна бѣ тая нощ!

* * *

На разсъмване дѣтенцето силно изпищѣ и се задави отъ кашлица.

— Охъ, Боже, що му стана?! . . . заохка майката и силно си чупѣше рѣцѣтѣ.

Но дѣтето все продължаваше съ послѣдни усилия да кашля, като едва — едва си поемаше въздухъ. Кашлицата спрѣ . . . Азъ открихъ малкото му чело и го пипнахъ съ ржка. Подръпнахъ го за носчето, но то бѣ вече . . . мъртво . . . Допрѣ си ржката и майка му . . . тя писна съ гласъ! . . . Азъ се наведохъ и цѣлунахъ малкото *изгнаниче*, цѣлунахъ го още веднажъ и тежка капка отъ сълза падна върху мъртвото чело А когато повдигнахъ погледа си, видѣхъ полумъртвия вече трупъ и на неговата нещастна майка